

Nagy Pál

Tebenned bíztam eleitől fogva

anyám.

Most, hogy nem vagy, senkiben nem bízhatom.

Isten halott.

Te is meghaltál,

egyedül, elhagyottan.

Nem tudom, mire gondoltál az utolsó percben.

Talán a halálra, hogy most itt van, eljött.

Eljöttünk téled mi is, ott maradtál

a betegágyon.

Egy pillanatig megfordult a fejemben,

hogy befekszem melléd,

együtt kivárjuk a végső órát,

a végső perceket,

melyek a végtelenségig oszthatók,

hogy így nyerjük el az örök életet.

Te bennem bíztál eleitől fogva.

Tudtad, hogy nem hagylak el

semmi szín alatt.

Ötvenhatban szöktem meg előled.

Ma ötvenhat éves vagyok.

A lélek lassan kialszik,

ha hinni lehet a népszerű regénynek.

Csak az emlékezet

nem tompul.
Egyre világosabban látom
világos selyemruhádat,
virágos kalapodat,
egy fakó fényképen,
melyet apám készített rólad a Duna-korzón.
(Talán éppen ott, ahol most ülök.)

(1991)

Barátom, Sándor,

mióta itt jártatok,
egyre azon gondolkodom,
hol is láttalak
ezelőtt a párizsi találkozás előtt?
Mintha valamelyik görög múzeumban
láttam volna szakállas fejedet,
a filozófusok márvány-csarnokában.
De lehet, hogy egy bibliai illusztráción
állsz a tömegben (Gustave Doré),
vagy római pénzen fedeztelek volna fel?
Nem tudom.
De amikor beszélsz, hol epikureus filozófusok,
hol római katonák jutnak eszembe,
és a sorsuk.
Van benned valami *univerzális*,
természetesen, hiszen a világmindenség parányi

része vagy.

Gyors burjánzása az időnek,
amelyet sem letagadni, sem megismételni
nem lehet.

Ezt olvasom ki a szemedből,
amely – ezt biztosan állíthatom –
annak az athéni "filozófus fej"-nek a
szeme,
melynek reprodukciója itt lóg íróasztalom felett,
s mely alatt ma értekezést írok
a posztmodernről.

(1991)

Katona György : Cím nélkül (szén)